

Váš dopis značky / ze dne

naše značka 2021/6b/900200

vyřizuje / linka

místo odeslání / dne Praha/03.06.2021

ROZHODNUTÍ

Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, IČO: 000 05 886, se sídlem Sokolovská 42/217, Vysočany, 190 00 Praha 9 (dále také jako „DPP“ nebo „povinný subjekt“), jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „Zlnf“), rozhodl podle § 15 odst.1 Zlnf o odmítnutí žádosti v celém rozsahu žadatele

ze dne 25. 1. 2021 o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím s následujícím obsahem:

Dne 26. 9. 2019 uzavřely Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, se sídlem Sokolovská 217/42, 190 22 Praha 9, IČO: 000 05 886 (dále jen „DPP“), a obchodní společnost RAILREKLAM, spol. s r.o., se sídlem Na strži 2097/63, Krč, 140 00 Praha 4, IČO: 170 47 234 (dále jen „RAILREKLAM“), smlouvu o nájmu č. 0009220019 (dále jen „Smlouva RR“), která byla dne 27. 9. 2019 zveřejněna v registru smluv, čímž dne 27. 9. 2019 nabyla účinnosti. Předmětem Smlouvy RR je – dle veřejných prohlášení DPP – pronájem necelých 22 tis. reklamních ploch v pražském metru. Dne 1. 11. 2019 byl uzavřen Dodatek č. 1 ke Smlouvě RR. V registru smluv byl tento dodatek zveřejněn dne 5. 11. 2019.

Dle čl. 4 odst. 4.8 Smlouvy RR je pronajímatel (tj. DPP) povinen do 8. 1. následujícího kalendářního roku sestavit a doručit nájemci (tj. RAILREKLAM) vyúčtování nájemného za příslušný kalendářní rok a spolu s vyúčtováním zaslat nájemci daňový doklad, kterým bude zúčtováno nájemné, zálohy poskytnuté nájemcem, případná sleva dle odstavce 4.4 nebo 9.3 Smlouvy RR nebo snížení nájemného dle odstavce 4.6 Smlouvy RR za příslušný kalendářní rok.

V návaznosti na výše uvedené prosíme o poskytnutí následujících informací:

- 1) Kolik činilo nájemné dle Smlouvy RR za rok 2020?
- 2) Prosíme o zaslání kopie vyúčtování nájemného za rok 2020 dle čl. 4 odst. 4.8. Smlouvy RR, jak bylo zasláno společnosti RAILREKLAM.
- 3) Prosíme o zaslání kopie daňového dokladu, kterým bylo společnosti RAILREKLAM vyúčtováno nájemné dle Smlouvy RR za rok 2020.
- 4) Prosíme o informaci, kdy byly vyúčtování nájemného za rok 2020 a příslušný daňový doklad dle čl. 4 odst. 4.8. Smlouvy RR zaslány společnosti RAILREKLAM.
- 5) Prosíme o informaci, zda a případně kdy bylo nájemné dle Smlouvy RR za rok 2020 ze strany společnosti RAILREKLAM uhrazeno.

Dne 5. 10. 2018 uzavřely DPP a obchodní společnost BigBoard Praha, a.s., se sídlem Na strži 2097/63, Krč, 140 00 Praha 4, IČO: 242 26 491 (dále jen „BigBoard“), smlouvu o nájmu č. 8440018

(dále jen „Smlouva CLV“), která byla dne 8. 10. 2018 zveřejněna v registru smluv, čímž dne 8. 10. 2018 nabyla účinnosti. Předmětem Smlouvy CLV je pronájem prostor v pražském metru pro instalaci CLV. Dne 6. 6. 2019 byl uzavřen Dodatek č. 1 ke Smlouvě CLV. V registru smluv byl tento dodatek zveřejněn dne 26. 6. 2019.

Dle čl. 4 odst. 4.5 Smlouvy CLV je pronajímatel (tedy DPP) povinen do osmi (8) pracovních dnů od DUZP, jímž je poslední den kalendářního roku, sestavit a doručit nájemci (tj. BigBoard) vyúčtování nájemného za příslušný kalendářní rok a spolu s vyúčtováním zaslat nájemci daňový doklad, kterým bude zúčtováno nájemné, zálohy poskytnuté nájemcem a případná sleva dle odstavce 4.4 Smlouvy CLV za příslušný kalendářní rok.

V návaznosti na výše uvedené prosíme o poskytnutí následujících informací:

- 1) Kolik činilo nájemné dle Smlouvy CLV za rok 2020?
- 2) Prosíme o zaslání kopie vyúčtování nájemného za rok 2020 dle čl. 4 odst. 4.5. Smlouvy CLV, jak bylo zasláno společnosti BigBoard.
- 3) Prosíme o zaslání kopie daňového dokladu, kterým bylo společnosti BigBoard vyúčtováno nájemné dle Smlouvy CLV za rok 2020.
- 4) Prosíme o informaci, kdy byly vyúčtovány nájemného za rok 2020 a příslušný daňový doklad dle čl. 4 odst. 4.5. Smlouvy CLV zaslány společnosti BigBoard.
- 5) Prosíme o informaci, zda a případně kdy bylo nájemné dle Smlouvy CLV za rok 2020 ze strany společnosti BigBoard uhrazeno.

Odůvodnění:

A. Shrnutí dosavadního průběhu řízení o Žádosti

Žadatel doručil dne 25. 1. 2021 povinnému subjektu prostřednictvím datové schránky zprávu označenou jako Žádost o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, a to s obsahem, který vyplývá z výroku tohoto rozhodnutí (dále jako „Žádost“).

Povinný subjekt je povinným subjektem podle § 2 odst. 1 Zlnf. Povinný subjekt považuje Žádost za žádost ve smyslu § 4 ods. 1 Zlnf. Žadatel splnil podmínky dle § 14 odst. 2 Zlnf. Povinný subjekt dále postupoval a naložil s žádostí podle § 14 ve spojení s § 15 Zlnf, a to ve lhůtách tam stanovených.

Povinný subjekt o Žádosti rozhodl při zohlednění těchto skutkových a právních okolností rozhodnutím ze dne 10. 2. 2021, č.j. 2021/6/900200 (dále jako „Rozhodnutí“) tak, že Žádost žadatele odmítl z faktických důvodů, kdy jediným účelem Žádosti je snaha žadatele zajistit dostatek informací pro svého klienta, společnost RENCAR PRAHA, a.s., IČO: 005 06 397 (dále jako „RENCAR“), a to pro účely soudních řízení vedených ze strany společnosti RENCAR proti povinnému subjektu.

Proti Rozhodnutí podal žadatel dne 18. 2. 2021 odvolání. K odvolání žadatele bylo rozhodnutím Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 22. 3. 2021, č.j. UOOU-01221/21-2 (dále jako „Rozhodnutí ÚOOU“) Rozhodnutí zrušeno a věc vrácena povinnému subjektu k dalšímu projednání. Dle Rozhodnutí ÚOOU je Rozhodnutí nepřezkoumatelné a povinný subjekt je tak povinen do Rozhodnutí doplnit přesné vymezení důvodů vedoucích povinný subjekt k odmítnutí Žádosti za současného zohlednění § 12 Zlnf.

Povinný subjekt opětovně o Žádosti rozhodl dne 7. 4. 2021 tak, že ve smyslu odůvodnění dle Rozhodnutí ÚOOU doplnil odůvodnění rozhodnutí o Žádosti vymezením zcela konkrétních okolností a důvodů, z nichž povinný subjekt dovozuje zákonný, resp. judikatorní důvod pro odmítnutí Žádosti (dále jako „Rozhodnutí 2“).

Proti Rozhodnutí 2 žadatel opětovně podal odvolání, a to dne 21. 4. 2021, v němž namítá nedostatečné odůvodnění Rozhodnutí 2 ve smyslu poučení ÚOOÚ a současně tvrdí neprokatelnost Povinným subjektem tvrzeného zneužívajícího jednání žadatele.

K Odvolání 2 bylo Rozhodnutí 2 ze strany ÚOOÚ opětovně rozhodnutím ze dne 18. 5. 2021, č.j. ÚOOÚ_01221/21-5 (dále jako „Rozhodnutí ÚOOÚ 2“) zrušeno a věc byla Povinnému subjektu vrácena k dalšímu rozhodnutí s tím, že ÚOOÚ neshledává odůvodnění Rozhodnutí 2 dostatečným, kdy ÚOOÚ není přesvědčen o existenci důvodné obavy ze zneužití požadovaných informací žadatelem pro svého klienta, přičemž ÚOOÚ povinný subjekt opětovně poučil stran nepřezkoumatelnosti Rozhodnutí 2 a nedostatečném odůvodnění Rozhodnutí 2 z pohledu konkrétních okolností svědčících o závěru, že zde existují pádné důvody pro odmítnutí Žádosti.

Povinný subjekt i nadále trvá na svém závěru, a to přes odůvodnění Rozhodnutí ÚOOÚ 2 o neexistenci povinnosti poskytnout žadateli požadované informace s ohledem na zneužívající jednání žadatele, kdy ten při podání Žádosti nejednal poctivě a sdělení informací od povinného subjektu žádá čistě za soukromým účelem, který není vlastní realizaci práva na informace dle ZInf.

Povinný subjekt vyvíjí maximální snahu, aby v rámci daného rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem pojal vymezení důvodů vedoucích ho k odmítnutí Žádosti.

Žadatel doplňuje, že níže vymezené důvody svědčící ve prospěch odmítnutí Žádosti se vztahují kumulativně ke všem požadovaným informacím.

B. Vymezení relevantních skutkových okolností a jejich vyhodnocení

Žadatel, resp. jednatel žadatele, jako advokát, který jedná na účet žadatele, je právním zástupcem společnosti RENCAR. Povinný subjekt vede či vedl se společností RENCAR dlouhodobě řadu vzájemných soudních sporů souvisejících se vztahy mezi povinným subjektem a společností RENCAR v oblasti reklamního využití majetku povinného subjektu. Přehled sporů předkládá povinný subjekt v tabulce níže:

Spisová značka	Žalobce	Předmět řízení	Soud 1.stupně
9 C 394/2016	RENCAR / zast. žadatelem	platnost smlouvy na pronájem majetku DPP k reklamní činnosti	OSP9
40 C 407/2015	RENCAR / zast. žadatelem	zaplacení částky 21.449.309,- Kč s příslušenstvím, snížení úhrad nájemného dle článku IX. odst. 4 smlouvy (podány návrhy na rozšíření na celkovou částku 125.305.102,22 Kč)	OSP9
30 C 105/2017	DPP	zaplacení částky 75.701.437,- Kč s příslušenstvím, bezdůvodné obohacení za rok 2013	OSP8
2 Cm 6/2017	RENCAR	nekalosoutěžní jednání a zásah do dobré pověsti RENCAR tvrzením o nevýhodnosti smlouvy	MS Praha – pravomocně skončeno

32 C 16/2018	RENCAR	nekalosoutěžní jednání a zásah do autorského práva užitím design manuálu na rozmístění reklamních ploch na tramvajích 15T ForCity	MS Praha – pravomocně skončeno
18 C 361/2017	DPP	náhrada škody za předběžné opatření nařízené na návrh RENCAR / zast. žadatelem, zakazující uzavřít smlouvu na pronájem autobusů SOR NB12 a 18 a později zakazující uzavřít smlouvu se společností BigBoard Praha, a.s.	OSP9
24 C 336/2016	DPP	vyklizení reklamy z prostředků MHD	OSP8
9 C 111/2016	DPP	vyklizení nemovitých věcí (pozemky, stavby)	OSP8
23 C 129/2019	DPP	vydání bezdůvodného obohacení ve výši 36.867.058,- Kč s příslušenstvím (podány návrhy na rozšíření na celkovou částku 188.853.663,45 Kč)	OSP8

Jednatel žadatele zastupuje společnost RENCAR tedy rovněž ve sporu vedeném s povinným subjektem u **Obvodního soudu pro Prahu 9, sp. zn. 40 C 407/2015** (dále jako „Řízení“), kdy předmětem sporu jsou údajné pohledávky společnosti RENCAR za DPP, které jsou konstruovány jako částky odpovídající příjmům povinného subjektu realizovaným v rámci pronájmu majetku povinného subjektu k reklamnímu užívání třetími osobami, kdy společnost RENCAR si usurpuje právo tyto plochy reklamně užívat.

Nárok společnost RENCAR odvozuje z neplatné smlouvy z roku 1997 ve znění z roku 2009, dle jejíhož článku IX. odst. 4 má povinný subjekt údajně, dle výkladu žadatele, uhradit společnosti RENCAR veškeré tržby realizované od jiných osob užívajících majetek Povinného subjektu.

Žadatelem požadované informace v Žádosti se týkají plnění nájemních smluv Povinného subjektu uzavřených se společnostmi BigBoard Praha, a.s. (dále jako „BigBoard“) a RAILREKLAM spol. s r.o. (dále jako „RAILREKLAM“), tedy osobami, které převzaly správu reklamních ploch na majetku Povinného subjektu po společnosti RENCAR, kterou žadatel zastupuje v Řízení.

Tyto informace se snažila získat společnost RENCAR obchodní korespondencí, leč neúspěšně. Povinný subjekt přitom odkazuje na dopis společnosti RENCAR adresovaný povinnému subjektu označený jako Vyúčtování za rok 2017 ze dne 22. 1. 2018, na dopis povinného subjektu adresovaný RENCAR označený jako Reakce k vyúčtování za rok 2017 ze dne 6. 2. 2018 a na dopis společnosti RENCAR adresovaný povinnému subjektu označený jako Vyúčtování za rok 2018 ze dne 17. 1. 2019.

Naposledy byl povinnému subjektu doručen obchodní dopis zasláný společností RENCAR datovaný dne 21. 1. 2021, jehož prostřednictvím společnost RENCAR vyzývá povinný subjekt k vydání

údajného bezdůvodného obohacení, kdy součástí výzvy je rovněž požadavek na poskytnutí informací, které jsou součástí Žádosti, tj. zejména poskytnutí informace o výši nájemného dle Smlouvy CLV uzavřené se společností BigBoard za rok 2020 a dle Smlouvy RR uzavřené se společností RAILREKLAM za rok 2020. Povinný subjekt tyto informace neposkytl na základě odpovědi povinného subjektu k dopisu společnosti RENCAR datované dne 8. 3. 2021.

Žadatel, společnost RENCAR či [REDAKCE] podali u povinného subjektu již minimálně 145¹ žádostí o poskytnutí informací, týkající se smluv, jehož předmětem je majetek povinného subjektu dříve užívaný společností RENCAR, povinný subjekt tedy vyčítá pouze některé z nich:

- žádost RENCAR v zastoupení žadatele ze dne 27. 9. 2018;
- žádost [REDAKCE] ze dne 8. 10. 2018;
- 2 x žádost RENCAR učiněné v zastoupení žadatele ze dne 5. 10. 2018;
- 10 x žádost RENCAR učiněné v zastoupení žadatele ze dne 12. 10. 2018;
- 10 x žádost RENCAR učiněné v zastoupení žadatele ze dne 18. 10. 2018;
- 10 x žádost RENCAR učiněné v zastoupení žadatele ze dne 25. 10. 2018;
- 10 x žádost RENCAR učiněné v zastoupení žadatele ze dne 27. 12. 2018;
- žádost žadatele ze dne 24. 7. 2019;
- žádost RENCAR učiněné v zastoupení žadatele ze dne 19. 7. 2019;
- žádost žadatele ze dne 16. 8. 2019;
- žádost žadatele ze dne 27. 1. 2020;
- 2 x žádost žadatele ze dne 8. 10. 2020;
- žádost [REDAKCE] ze dne 15. 12. 2020;
- žádost žadatele ze dne 25. 1. 2021, tj. Žádost, která je předmětem tohoto rozhodnutí.

Součástí spisu Řízení jsou podání žadatele, kterými dochází pravidelně k rozšiřování žalobního nároku vždy o další kalendářní rok, viz podání ze dne 17. 12. 2018 a ze dne 8. 2. 2021.

Součástí spisu Řízení je i podání žadatele ze dne 17. 12. 2018, jímž byl rozšířen žalobní nárok o údajné nároky za rok 2017, a dále podání žadatele ze dne 8. 2. 2021, jímž byl rozšířen žalobní nárok o údajné nároky za rok 2018. V těchto podáních žadatel výslovně odkazuje na dřívější poskytnutí informací Povinným subjektem podle Zlnf, resp. z těchto informací vychází při stanovení žalobního nároku.

V podání ze dne 17. 12. 2018 (dále jako „Podání č.1“) žadatel poukazuje a předkládá *Poskytnutí informací podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, ze dne 23. 10. 2018* (dále jako „Odpověď č.1“).

V podání ze dne 8. 2. 2021 (dále jako „Podání č.2“) žadatel poukazuje a předkládá *Odpověď na žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů ze dne 16. 9. 2019 a dále ze dne 23. 12. 2020* (dále jako „Odpověď č.2“).

Informace uvedené v podáních byly získány na základě žádostí dle Zlnf (podaných žadatelem, společností RENCAR či [REDAKCE]).

Žadatel v Podání č.1 využil informace z Odpovědi č.1, kdy žadatel žádal o poskytnutí výše příjmů povinného subjektu od společnosti euroAWK s.r.o. (dále jako „euroAWK“) za rok 2017. Společnost euroAWK přitom užívala rovněž majetek povinného subjektu, kdy společnost RENCAR opakovaně požadovala, aby plochy užívané společností euroAWK byly předány společnosti RENCAR. O tomto

¹ odkaz na rozsudek + za období kdy 138 ks bylo podáno

sporu bylo mezi společnostmi euroAWK a RENCAR vedeno soudní řízení u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 28 Cm 258/2003. V Podání č.1 pak žadatel používá Odpověď č.1 jako důkaz. Dle Odpovědi č.2 byla žadateli, resp. [REDAKCE] poskytnuta informace o výši přijatých plateb DPP od společnosti euroAWK, kdy žadatel žádal o poskytnutí nejen výše protiplnění za dobu od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018 a dále od 1. 1. 2019 do 30. 6. 2019, ale současně žádal o popis způsobu (konkrétní kalkulace), jakým byla odměna povinného subjektu od společnosti euroAWK vypočtena.

Tuto informaci žadatel pak bezostyšně zužitkoval v Podání č.2, kde v odstavci 27.-30. uvádí částku úhrady, kterou realizoval povinný subjekt za dobu od 1. 1. 2018 do 22. 1. 2019 ve smyslu Odpovědi č.2, kdy z částky úhrady počítá dále výši tržeb společnosti euroAWK. Současně Odpověď č.2 žadatel uvádí jako důkaz k Podání č.2.

Mimo uvedené pak žadatel v rámci Podání č. 2 zužitkoval i barterové dohody uzavřené mezi Povinným subjektem a třetími osobami za účelem umístění reklamních sdělení v prostorech metra, zejména prostřednictvím tzv. áčkových stojanů. K těmto dohodám se žadatel, resp. společnost RENCAR nemohla dostat jiným způsobem než právě na základě jimi odeslaných žádostí o informace, kdy tyto žádosti byly podávány hromadně v počtu převyšujícím 10 v jeden den, kdy v období září až prosince 2018 jich žadatel jako zástupce společnosti RENCAR doručil Povinného subjektu min. 138.

Odmítnutí poskytnutí části těchto informací povinným subjektem k žádosti žadatele učiněné v zastoupení společnosti RENCAR bylo již řešeno v rámci sporu vedeného před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 14 A 92/2019 a 14 A 95/2019. Městský soud v Praze v tomto případě potvrdil rozhodnutí povinného subjektu neposkytnout požadované informace, kdy bylo pravomocně shledáno, že podávání těchto žádostí bylo zjevným zneužitím práva dle Zlnf.

Žadatel se opakovaně snaží bagatelizovat svůj podíl a součinnost se společností RENCAR a Mgr. Alexejem Štěrbou tím, že on ani jeho jednatel nebyl žadatelem části výše vyčtených žádostí dle Zlnf. Žadatel dále tvrdí, že požadované informace o plnění třetích osob využívá ke kontrole hospodaření povinného subjektu.

Žadateli uvedených cca 145 žádostí však vždy byly toliko žadatel, společnost RENCAR (částečně v zastoupení žadatele), jako klient žadatele, a [REDAKCE] spolupracující advokát žadatele [k tomu vizte internetové stránky <https://www.p-w.cz/spolupracujici-advokati-1404042372.htm>], sídlící na stejné adrese jako žadatel.

Žadatel tak koordinovaně s jeho klientem společností RENCAR a spolupracujícím advokátem Mgr. Alexejem Štěrbou zjišťují dlouhodobě a koncepčně informace o plnění třetích osob vůči povinnému subjektu, a to výhradně u smluv týkajících se majetku povinného subjektu, který dříve užívala společnost RENCAR, resp. Majetku, jehož užívání si tato společnost usurpuje. Tyto informace jsou pak používány výhradně v podáních v Řízení, ačkoliv žadatelem je tvrzen údajný úmysl toliko konat kontrolu hospodaření Povinného subjektu, k tomu však neexistuje, byť jediný, důkaz.

Žadatel na jednu stranu tvrdí, že požadované informace nejsou významné pro Řízení, resp. nejsou v něm užívány, a na druhou stranu tvrdí, že je schopen tyto informace zjistit v Řízení i jinými způsoby.

Tvrzení žadatele jsou vnitřně rozporná, kdy je zřejmé, že tyto informace jsou významné pro žalobní nárok, o němž je vedeno Řízení. Žadatel v podstatě přiznává, že účelem podání Žádosti je získání informací pro Řízení.

Informace dle bodu 1 a 3 obou částí Žádosti o výši plateb realizovaných povinným subjektem jsou nezbytné k vyčíslení údajného nároku společnosti RENCAR uplatňovaného v Řízení a splnění povinností žadatele jako žalobce dle procesních norem.

Dle § 79 ve spojení § 120 občanského soudního řádu je žalobce v civilním sporu povinen v žalobě na peněžité plnění vyjádřit i výši svého nároku a předložit k prokázání výše nároku i relevantní důkazy. V případě, že tak neučiní, vyzve jej předseda senátu k doplnění podle § 118a odst. 1 a 3 občanského soudního řádu a poučí jej o následcích nesplnění této výzvy. Následkem nesplnění výzvy pak je neunesení břemena tvrzení a břemena důkazního s následkem neúspěchu ve sporu.

Ostatně i v případě přenesení důkazního břemena na žalovaného z důvodu objektivní nemožnosti předložit listinu žalobcem, je žalobce povinen danou listinu jednoznačně konkretizovat.

Z tohoto důvodu je nutné odmítnout rovněž žádost o poskytnutí informací dle bodu 4 a 5 obou částí Žádosti, jelikož odpověď na tyto dotazy znamenají jednoznačnou identifikaci důkazu, kterou žadatel nezbytně potřebuje v Řízení.

Žadatel dále tvrdí, že povinný subjekt toliko spekuluje ohledně budoucího užití požadovaných informací.

Z výše uvedeného, zejména z pravidelného rozšiřování žalobního nároku po jednotlivých letech, vyplývá, že v minulosti typově stejné informace poskytnuté žadateli, společnosti RENCAR nebo osobám s nimi spolupracujícími, byly využity v Řízení v neprospěch povinného subjektu, a to při prokazování výše údajného nároku, který by jinak společnost RENCAR nebyla schopna vyčísřit a neunesla by břemeno tvrzení a břemeno důkazní.

Povinný subjekt pak nelze činit odpovědným za to, že informace, které jsou předmětem Žádosti doposud nebyly takto zneužity, jelikož z logických důvodů mohou být zneužity až po jejich poskytnutí.

Pokud by však povinný subjekt požadované informace poskytl, jedná se o nevratný krok, kdy zpětně nelze dosáhnout nevyužití těchto informací v Řízení žadatelem.

C. Odůvodnění odmítnutí Žádosti

Z hlediska právního je primárním účelem Zinf zajištění možnosti kontroly mimo jiné v oblasti hospodaření subjektů financovaných zcela či částečně z veřejných prostředků ze strany veřejnosti. Zinf svěřuje oprávnění žádat o informace ve smyslu Zinf každé právnické a fyzické osobě. **Avšak právo na informace je limitováno, kdy účelem norem obsažených v Zinf není zjevně povinnost povinného subjektu poskytnout neomezený okruh informací o povinném subjektu žadateli bez ohledu na účel využití poskytnutých informací žadatelem. Žadatel není oprávněn zneužívat práva přiznaná Zinf k naplnění jiných než sledovaných cílů.**

Nejvyšší soud se v rozsudku ze dne 6. 3. 2002, sp. zn. 21 Cdo 624/2001, vyjádřil obecně k limitům výkonu práva následovně: „Objektivní právo předpokládá, že výkon práva směřuje k uskutečnění cíle sledovaného právní normou. Obecně však platí, že jestliže jednající sice koná v mezích svého práva, ale prostřednictvím realizace chování jinak právem dovoleného sleduje poškození druhého účastníka právního vztahu, jedná se sice o výkon práva, ale o výkon práva závadný, kdy jednání a jeho výsledek se snad zcela shodují s výsledkem, který mělo právo na zřeteli, ale kdy jednání bylo učiněno nikoliv za účelem dosažení výsledků, k jejichž docílení byla jednajícímu propůjčena ochrana, nýbrž aby bylo dosaženo výsledků jiných, které jsou jinak považovány za nevíтанý vedlejší následek tohoto jednání. Takový výkon práva, i když je se zákonem formálně v souladu, je ve skutečnosti výkonem práva jen zdánlivým; účelem zde není vykonat právo, ale poškodit jiného,

neboť jednající v rozporu s ustálenými dobrými mravy je přímo veden úmyslem způsobit jinému účastníku újmu, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou zůstává pro něho vedlejší a je z hlediska jednajícího bez významu.“

Prof. Knapp² definuje zneužití práva následovně: *„Zneužitím práva je tak situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti a takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené. Vzhledem k tomu, že ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním.“* (viz).

Ústavní soud v nálezu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1083/16, dovozuje oprávnění povinného subjektu odmítnout poskytnutí informace k žádosti ve smyslu Zinf z důvodu zneužití práva žadatelem takto: *„Jak již bylo vyloženo, cílem práva na svobodný přístup k informacím je možnost veřejnosti získat informace o fungování veřejné moci a spolu s tím možnost, aby veřejnost mohla výkon veřejné moci efektivně kontrolovat. Pakliže žádost o informace ctí tento cíl a účel předmětného základního práva i zákona o svobodném přístupu k informacím, je na místě, aby žadateli byla poskytnuta plná ochrana jeho práv. Jestliže však je z činnosti žadatele či ze samotné žádosti zjevné, že žadatel nesleduje tento principiální účel práva na svobodný přístup k informacím, mohou správní orgány takovou žádost odmítnout a věcně nevypořádat. Takový názor není v obecné rovině v rozporu s čl. 17 Listiny. Jak konstatoval Ústavní soud, šikanózní návrhy či postupy se vyznačují úmyslem účastníka způsobit škodu, a to nejen ostatním účastníkům řízení, a celkově zbytečným zatěžováním soustavy orgánů veřejné moci, aniž by vedly k právem předvídanému cíli, kterým je uplatnění hmotného práva na informace.“*

Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, lze žádost o poskytnutí informací ve smyslu Zinf odmítnout z důvodu zneužití práva, ačkoliv Zinf takový důvod odmítnutí žádosti výslovně nezná: *„Aplikace obecného principu zákazu zneužití práva přitom přichází v úvahu jen tehdy, pokud není aplikovatelné některé konkrétní zákonné ustanovení, které problém řeší. To nastává i v případě zákona o svobodném přístupu k informacím, které jako samostatný důvod pro odmítnutí žádosti o informace nezná zneužití práva ze strany žadatele. Proto takový důvod představuje tzv. faktický důvod pro odmítnutí žádosti o informace.“*

Výše uvedené obecnější závěry judikatury vyšších soudů a odborné literatury pak byly aplikovány Městským soudem v Praze v rámci řízení o přezkumu odmítnutí dřívějších žádostí o informace podaných ze strany žadatele v zastoupení společnosti RENCAR vedeného pod sp. zn. 14 A 92/2019.

Městský soud dovodil, že: *„Soud předně nemohl pominout, že žalobce vede s žalovaným soukromoprávní spory, jejichž podstatou je mj. posouzení platnosti smluv na využívání reklamních ploch v majetku žalovaného. A ačkoli soud nemínil rozporovat tvrzení žalobce, že tyto spory se netýkají náhrady ušlého zisku z pronájmu reklamních ploch, k nimž žádá poskytnutí informací, je dle soudu zjevné, že jím podané žádosti směřují do téže oblasti spjaté s činností žalovaného. Jakkoli přitom vedení soudního sporu žalobce se žalovaným nemůže vést k absolutnímu závěru o*

² Viz Knapp, V. Teorie práva. Praha: C. H. Beck, 1995, s. 184–185.

nemožnosti žalobce požadovat po žalovaném poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, tak tato skutečnost zároveň může indikovat podezření, zdali žalobce uvedeného práva skutečně nezneužívá.“

A dále pak: „Pro závěr o zneužití práva ze strany žalobce je pak konečně stěžejní, že žalobce v průběhu řízení před žalovaným, v žalobě ani v replice neuváděl, že by z poskytnutých informací vytvářel jakýkoli výstup, jehož obsahem by bylo informování veřejnosti o způsobu hospodaření žalovaného ve smyslu podmínek propagace akcí, jejichž partnerem je žalovaný. Jestliže by soud měl akceptovat tvrzení žalobce o jeho legitimním zájmu na poskytnutí předmětných informací, musel by žalobce s ohledem na množství požadovaných informací doložit, že tyto skutečně využívá k účelu práva na informace, tj. kontroly žalovaného, což se však v řízení nestalo.“

Z čehož dovedl, že: „Všechny shora uvedené okolnosti tedy soud vedou k závěru, že podávání žádostí o informace ze strany žalobce nepředstavuje legitimní výkon základního práva, nýbrž jeho zneužití. K tomuto závěru soud vedly jednotlivé dílčí faktory, které ve svém souhrnu svědčí tomu, že jakkoliv žalobce postupoval formálně podle zákona, ve skutečnosti bylo hlavním cílem jeho jednání něco zcela jiného než dosažení účelu zákona.“

S ohledem na výše popsání má povinný subjekt za prokázáno, že informace požadované na základě Žádosti jsou koordinovaně dlouhodobě získávány společností RENCAR, žadatelem či osobami s žadatelem spolupracujícími toliko za účelem jejich zneužití společností RENCAR, která takto získané informace o činnosti povinného subjektu využívá k tíži povinného subjektu k vymáhání svých údajných nároků za povinným subjektem, a to zejména v Řízení.

Tento záměr lze zjevně doložit:

- (1) z časové a věcné souvislosti mezi žádostmi společnosti RENCAR ohledně realizovaných příjmů povinného subjektu z pronájmu majetku, který dříve užívala společnost RENCAR, prostřednictvím obchodní korespondence,
- (2) odmítnutí poskytnutí těchto informací povinným subjektem v rovině obchodní korespondence,
- (3) následně podanými žádostmi žadatele, společnosti RENCAR či osob s žadatelem spolupracujících podle Zinf, a
- (4) podáními společnosti RENCAR sepsanými žadatelem v Řízení, kterými jsou rozšiřovány žalobní nároky společnosti RENCAR, zejména podáním ze dne 17. 12. 2018 a podáním ze dne 8. 2. 2021.

Předestřený postup s ohledem na dosavadní procesní aktivitu společnosti RENCAR v Řízení bude opakován i v případě, pokud budou žadateli poskytnuty informace požadované v Žádosti.

K tíži povinného subjektu pak nelze přičítat skutečnost, že informace, které jsou předmětem Žádosti doposud nebyly takto zneužity, jelikož z logických důvodů mohou být zneužity až po jejich poskytnutí.

Nebylo přitom prokázáno, že dříve poskytnuté informace byly užity k účelům sledovaným a chráněným Zinf, kdy z nyní přezkoumávané žádosti není patrné, že by důvod jejího podání měl být odlišný od předchozích žádostí společnosti RENCAR, žadatele či osob s žadatelem spolupracujících.

Poskytnutím informací požadovaných žadatelem v Žádosti by bylo zasaženo do práva povinného subjektu na spravedlivý proces v rámci Řízení, jelikož v důsledku sdělování veřejně nedostupných informací vzniká asymetrie rozsahu informací známého stranám

v rámci Řízení, která narušuje jeden ze základních aspektů spravedlivého procesu v rámci popsaných sporů, tj. princip rovnosti zbraní ve smyslu čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Součástí práva na spravedlivý proces je rovněž zásada *nemo tenetur edere instrumenta contra se*, v překladu, nikdo není povinen vydat důkaz proti sobě. Tato zásada je vtělena do článku 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, dle něž má každý právo odepřít výpověď.

Projevem výše uvedených zásad je pak v rámci civilního procesu rozložení důkazního břemene, kdy účastníci řízení jsou zatíženi důkazním břemenem, a to tak, že důkazní břemeno ohledně určité skutečnosti nese ta strana, která z ní vyvozuje pro sebe příznivé právní důsledky.

Jak konstatoval Ústavní soud³: „V rovině ústavněprávní tak platí, že v právu na spravedlivý proces obsažená zásada rovnosti zbraní v civilním řízení obecně zahrnuje též rovnost břemen, která jsou na účastníky řízení kladena (a která nesmí být nepřiměřená), a že v opačném případě nelze řízení jako celek považovat za spravedlivé. Tento obecný princip rovnosti účastníků je pak nutno promítnout i do právní úpravy dokazování v rovině zákona.“

Ve světle výše uvedených zásad zakotvených v Listině základních práv a svobod bylo prokázáno, že povinný subjekt je prostřednictvím poskytování informací k žádostem ve smyslu ZInf společnosti RENCAR, žadatele a osob s žadatelem spolupracujících nucen těmto osobám pod hlavičkou formálně bezvadného (nikoliv legálního či legitimního) využití ZInf předkládat důkazy, které mohou být v Řízení vykládány k jeho tíži.

Poskytnutím informací koordinovaně získávaných společností RENCAR, žadatelem a osobami s žadatelem spolupracujícími dochází ke značnému narušení rozložení důkazního břemene a břemene tvrzení v Řízení. V rámci procesních norem přitom břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně prokázání vzniku nároku v Řízení a jeho výše tíží žalobce, tedy společnost RENCAR zastoupenou žadatelem.

Bez informací získaných na základě bodu 1 až 3 obou částí Žádosti společnost RENCAR zastoupená žadatelem není schopna žalobní nárok řádně vyčíslit, kdy bez informací požadovaných v bodě 4 až 5 obou částí Žádosti není společnost RENCAR zastoupená žadatelem ani schopna řádně označit důkazy v Řízení.

Bez informací poskytnutých na základě koordinovaných žádostí společnosti RENCAR, žadatele a osob s žadatelem spolupracujících by společnost RENCAR zastoupená žadatelem nebyla schopna žalobní nárok a jeho výši stanovit a doložit, přičemž by neunesla břemeno tvrzení a břemeno důkazní, což by vedlo k zamítnutí žaloby, o níž je vedeno Řízení.

Prostředky ZInf nelze ani suplovat či doplňovat opomenutí společnosti RENCAR, která v tvrzeném smluvním vztahu s povinným subjektem nesjednala právo požadovat, resp. povinnost povinného subjektu poskytnout požadované informace tak, aby byl její údajný smluvní nárok doložitelný.

Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že dochází ke střetu dvou základních práv dle Listiny, a to práva žadatele na informace, resp. přístupu k informacím, a práva povinného subjektu na spravedlivý proces.

Účelem ZInf není zcela zajisté suplování procesních norem, resp. opomenutí při sjednávání smlouvy na straně společnosti RENCAR, kdy v zájmu žadatele, resp. společnosti RENCAR,

³ Viz Nález Ústavního soudu ze dne 9. 5. 2018, sp. zn. IV. ÚS 14/17.

na úspěchu v Řízení, by měly být využity toliko postupy a probované procesními normami, a nikoliv postupy zneužívající jiných právních institutů chránících jiné právní statky, např. právo na informace.

Zejména ze skutečnosti, že výkon práva žadatele na informace nesleduje účel sledovaný Zlnf, nýbrž účel toliko soukromý spočívající v zájmu na zvýhodnění společnosti RENCAR, klienta žadatele v Řízení, kdy tyto a další spolupracující osoby s žadatelem koordinovaně dlouhodobě získávají od povinného subjektu informace na základě žádostí podle Zlnf následně využívané toliko v rámci Řízení a kdy takto získané informace mohou být vykládány k tíži povinného subjektu v rámci Řízení, je nutné výkon práva na informace obsažený v Žádosti titulovat výkonem práva neřádným (*praeter legem*).

Naopak povinný subjekt má toliko zájem na zachování rovnosti zbraní v rámci řízení jako projevu základního práva na spravedlivý proces, imanentní zásady obsažené ve všech rozvinutých právních systémech, kdy judikatura vyšších soudů přiznává povinnému subjektu právo odmítnout formálně bezvadnou žádost o poskytnutí informací ve smyslu Zlnf v případě, že tato je zneužitím práva chráněného Zlnf.

Ostatně odmítnutí Žádosti je jediným možným prostředkem povinného subjektu k obraně proti poskytnutí požadovaných informací, jelikož ochrana *ex post* není možná, resp. případné negativní následky poskytnutí požadovaných informací pro povinný subjekt nelze zpětně dosáhnout.

V testu proporcionality pak musí převážít zásadně ochrana řádně vykonaného práva na dodržení zásad spravedlivého procesu v Řízení náležející povinnému subjektu oproti neřádnému výkonu práva na informace, kdy odmítnutí Žádosti je jediným opatřením, kterým lze dosáhnout ochrany práva povinného subjektu.

V rámci aplikace testu proporcionality nelze odhlédnout od připravované novely Zlnf, viz sněmovní tisk 633 (dostupné na <https://www.psp.cz/sqw/text/historie.sqw?o=8&T=633>), která je v pokročilém stádiu legislativního procesu, jejímž účelem je reagovat na nekalé praktiky některých žadatelů, kterým se nepříčí nabyté informace využít k tíži povinného subjektu nejen v rámci soudních a jiných řízení. Obsahem zmiňované novely je mimo jiné zakotvení nového výslovného důvodu pro odmítnutí žádosti o informace, a to v případě, že poskytnutí informace lze považovat za zneužití práva.

Motivy a východiska připravované novely Zlnf lze plně aplikovat na koordinovaný přístup společnosti RENCAR, žadatele a osob spolupracujících s žadatelem ohledně žádostí vůči povinnému subjektu.

Novela Zlnf, která rozšiřuje důvody pro odmítnutí žádosti o informace dle § 11 odst. 2 písm. e) Zlnf, mimo jiné i pro případ, že „*poskytnutí informace může ohrozit rovnost účastníků soudního, rozhodčího, správního nebo obdobného řízení*“.

Dle důvodové zprávy k novele má být přijetím tohoto důvodu do Zlnf posílena zásada rovného postavení účastníků ve smyslu čl. 96 odst. 1 Ústavy a čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, kdy primárním účelem novely je do budoucna poskytovat ochranu povinnému subjektu před zneužívacím jednáním žadatelů, kteří se v úmyslu zahájit soudní řízení, či v již započatém řízení pokračovat, vůči povinnému subjektu nebo třetí osobě, a to pod rouškou předstíraného zájmu na kontrole hospodaření povinného subjektu, snaží si obstarat potřebné informace zcela nekalou cestou ústavního práva na informace.

Důvod odmítnutí žádosti dle navrženého doplnění § 11 Zlnf odst. 2 písm. e) spočívá na níže uvedených principech:

- důvod odmítnutí se vztahuje na:
  - o již zahájená řízení, jakož i na fázi před jeho zahájením,
  - o na všechna řízení, v nichž je uplatňována zásada rovnosti, tj. rovněž na Řízení jako soudní řízení civilní,
  - o řízení před vnitrostátními orgány, tak mezinárodní řízení,
- povinný subjekt musí klást důraz na ochranu práv třetích osob, a to zejména pro případ, že požadovaná informace může být v soudním či jiném řízení užita proti této třetí osobě.

Přestože výše navrhaná změna Zlnf zatím nenabyla účinnosti, je více než zřejmé, že i zákonodárce si je vědom naléhavé potřeby rozšíření důvodů pro odmítnutí žádosti o informace pro případ, kdy žadatel zcela bezostyšně zneužívá právo na informace s cílem zjistit dostatek informací relevantních pro soudní řízení.

Daná novela přitom chrání i informace, které mohou být zneužity v rámci budoucího soudního řízení, což je přesně případ informací požadovaných Žádostí.

Rozhodovací praxe by přitom důvody navrhané úpravy dle Zlnf měla zohlednit při přezkumu naplnění znaků faktického důvodu odmítnutí Žádosti a činit tak až do doby, než dojde k jejímu řádnému přijetí do platné právní úpravy Zlnf.

D. Shrnutí

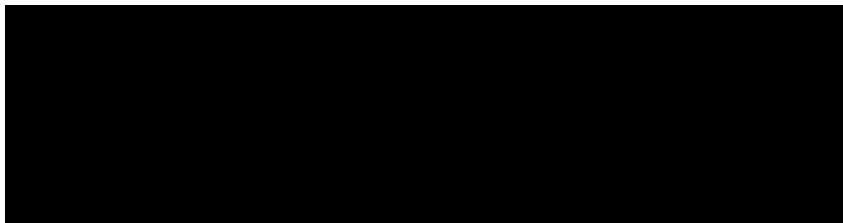
Vzhledem ke všemu výše uvedenému bylo prokázáno, že společnost RENCAR, žadatel a osoby spolupracující se žadatelem koordinovaně získávající informace o plnění třetích osob užívajících majetek, který byl dříve lukrativně spravovaný společností RENCAR. S ohledem na předchozí vývoj a podání žadatele v zastoupení společnosti RENCAR v Řízení bylo prokázáno, že cílem žádostí je toliko získání veřejně nedostupných informací, které mají sloužit k vymáhání údajných nároků společnosti RENCAR za povinným subjektem, přičemž tyto informace jsou klíčové pro unesení břemena tvrzení a břemena důkazního na straně společnosti RENCAR, kdy typově stejné informace získané společností RENCAR, žadatelem a osobami spolupracujícími s žadatelem byly již zneužity v rámci Řízení. Bez těchto informací by přitom společnost RENCAR nemohla zahájit soudní řízení, resp. být v Řízení úspěšná. Není žádných důkazů, že obsah Žádosti sleduje oproti předchozím žádostem legitimní cíle stanovené a chráněné Zlnf. Takový výkon práva na informace není řádný a musí být považován za zneužití práva žadatele dle Zlnf. V případě poskytnutí požadovaných informací dojde k zásahu do práva povinného subjektu na spravedlivý proces v rámci Řízení, kdy tento zásah je nevratný. V takovém případě v testu proporcionality jasně převažuje zájem na ochraně řádně vykonaného práva povinného subjektu nad ochranou neřádného výkonu práva žadatele na informace, kdy závěr o převážení práva povinného subjektu je podpořen i plánovanou novelou Zlnf, pročez je zde dán faktický důvod k odmítnutí žádosti.

Vzhledem k výše uvedenému povinný subjekt podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v znění pozdějších předpisů, žádost žadatele o poskytnutí informací v celém rozsahu opakovaně odmítl.

Poučení:

Proti rozhodnutí o odmítnutí části Žádosti lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení podáním, doručeným Povinnému subjektu (Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost). O odvolání rozhoduje Úřad pro ochranu osobních údajů.

Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost

vedoucí odboru Právní

